

Sygn. akt III SK 61/04

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z odwołania Spółdzielni Mieszkaniowej "G."
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
z udziałem Zakładów Energetyki Ciepłej Sp. z o.o.
o odmowę zawarcia umowy sprzedaży ciepła,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2004 r.,
kasacji strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
z dnia 26 lutego 2004 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w zakresie
rozprawy przed Sądem Okręgowym - Sądem Ochrony
Konkurencji i Konsumentów i sprawę przekazuje temu Sądowi
do ponownego rozpoznania.**

Uzasadnienie

W sprawie z odwołania Spółdzielni Mieszkaniowej „G.” przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki z udziałem Zakładów Energetyki Ciepłej sp. z o.o. o odmowę zawarcia umowy sprzedaży ciepła strona powodowa wniosła kasację od wyroku Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 26 lutego 2004 r. Podnosząc naruszenie przez błędną wykładnię przepisu § 35 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 10 grudnia 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem (Dz.U. Nr 96, poz. 1053) oraz naruszenie przez niewłaściwe zastosowanie art. 353¹ k.c. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z jej wnioskiem zgłoszonym w odwołaniu z dnia 25 lutego 2003 r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia kasacją oraz jej podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania (art. 393¹¹ § 1 k.p.c.).

Przedmiotowa sprawa została rozstrzygnięta w pierwszej instancji w Sądzie Okręgowym w W. w składzie jednego sędziego. Członkiem składu i zarazem jego przewodniczącym był Sędzia Sądu Rejonowego D. C., delegowany do orzekania w Wydziale XVII Sądu Okręgowego w W. w trybie art. 77 § 8 prawa o u.s.p. przez Prezesa Sądu Okręgowego w W. Delegacja ta obejmowała orzekanie na dwóch sesjach w miesiącu w ramach 30 terminów sesyjnych w roku kalendarzowym.

Z art. 46 § 1 prawa o u.s.p. wynika zasada, że sędzia sądu niższego nie może być przewodniczącym składu w sądzie wyższym. Naruszenie tej zasady, poza wyjątkiem wskazanymi w tym przepisie, powoduje nieważność postępowania cywilnego (art. 379 pkt 4 k.p.c.). W przedmiotowej sprawie wyjątek taki nie miał miejsca, bowiem Sędzia w niej orzekający w Sądzie Okręgowym w W. oprócz delegacji do orzekania w sądzie tego szczebla nie dysponował uprawnieniem od Ministra Sprawiedliwości do przewodniczenia w sprawach rozpoznawanych przez ten sąd w pierwszej instancji.

Stwierdzenie nieważności czyni zbędne rozważania przez Sąd Najwyższy odnoszące się do przytoczonych w kasacji jej podstaw i ich usprawiedliwienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, na podstawie powołanego wyżej art. 393¹¹ oraz art. 393¹⁹ w związku z art. 396 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.